

Arrest

nr. 274 136 van 16 juni 2022
in de zaken RvV X X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2022 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, zaak met rolnr. X) en om de nietigverklaring te vorderen van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies, zaak met rolnr. X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 25 juli 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, dit in het kader van zijn huwelijk met een Belgische vrouw, D.T.A.S. Uit deze relatie wordt in september 2005 een kind geboren, C.A.E.C.

1.2. Verzoeker wordt op 22 mei 2009 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met uitstel van vijf jaar behalve de voorlopige hechtenis, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van diens bediening een agent die drager is van het openbaar gezag slagen toegebracht te hebben, bloedstorting, verwonding of ziekte veroorzaakt hebbende, aan weerspanning en aan opzettelijke slagen en verwondingen aan een onbekende.

1.3. Op 18 mei 2010 scheidt hij uit de echt met D.T.A.S.

1.4. Verzoeker wordt op 5 augustus 2010 in het bezit gesteld van een F+ kaart.

1.5. Verzoeker wordt op 8 mei 2015 door de correctionele rechtbank te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden, wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht.

1.6. Verzoeker wordt op 8 november 2017 door de correctionele rechtbank te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, wegens het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed in de uitvoering of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad, aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie u heeft samengewoond en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, met name mevrouw G.D.A., en aan weerspanningheid.

1.7. Verzoeker wordt op 28 februari 2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, wegens herhaaldelijke belaging van mevrouw S.Y. en het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen.

1.8. Verweerder neemt op 1 september 2019 een beslissing tot beëindiging van het verblijf, op grond van artikel 44bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing werd niet aangevochten. Verweerder was van oordeel dat deze beslissing zich opdrong ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker liet na de vragenlijst in te vullen die verweerder op 16 maart 2021 per aangetekend schrijven had verstuurd opdat hij elementen kon meedelen die het nemen van een beslissing hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden.

1.9. Bij brief van 2 december 2021 nodigt verweerder verzoeker opnieuw uit tot het invullen van een vragenlijst. Verweerder deelt verzoeker mee dat zijn verblijfsrecht in België werd beëindigd om redenen van openbare orde en dat hij in het bezit zal worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met desgevallend een inreisverbod. Om een correcte opvolging van het dossier te kunnen waarborgen vraagt verweerder aan verzoeker om op een correcte en complete wijze de vragenlijst in te vullen. In deze vragenlijst wordt verzoeker aan de hand van voorgedrukte rubrieken uitgenodigd om elementen bij te brengen die zijn persoonlijke situatie kenmerken. Zo wordt onder meer gepeild naar huwelijken en duurzame relaties die verzoeker heeft in België met de vraag om in dat geval details over te maken zoals een gezinssamenstelling. Tevens wordt onder meer ook gepeild of verzoeker minderjarige kinderen heeft in België waarbij ook wordt gevraagd details te verschaffen, zoals een attest erkenning.

1.10. Verweerder neemt op 14 februari 2022 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de bestreden beslissing betreft in de zaak met rolnr. 272 335, luidt als volgt:

“De heer: [...]”

wordt het bevel gegeven om uiterlijk op 30 dagen het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3° en 43§1, 2° van de wet van 15/12/1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan de volgende feiten waarvoor hij werd veroordeeld:

Op 22/05/2009 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis van 07/03/2009 tot 22/05/2009, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van diens bediening een agent die drager is van het openbaar gezag slagen toegebracht te hebben, de slagen bloedstorting, verwonding of ziekte veroorzaakt hebbende, aan weerspanning en aan opzettelijke slagen en verwondingen aan een onbekende. Deze feiten vonden plaats op 07/03/2009. Op 08/05/2015 werd betrokkene in staat van wettelijke herhaling door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht. Dit feit vond plaats op 18/10/2014. Op 08/11/2017 werd betrokkene in staat van wettelijke herhaling door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, daar hij schuldig werd bevonden aan het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed in de uitvoering of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad, aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie u heeft samengewoond en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, met name mevrouw G.D.A., en aan weerspanning. Deze drie feiten vonden plaats op 24/12/2016.

Op 28/02/2018 werd betrokkene in staat van wettelijke herhaling door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan herhaaldelijke belaging van mevrouw S.Y. en het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Deze feiten vonden plaats tussen 31/05/2017 en 04/12/2017.

Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om zich aan de geldende wetten te houden. Ondanks zijn relatief jonge leeftijd werd hij niet minder dan 4 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten. Betrokkene werd in totaal als 40-jarige reeds veroordeeld tot 62 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 5 jaren gevangenisstraf. Uit het strafrechtelijk dossier blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde.

Overwegende dat uit zijn strafrechtelijke veroordelingen een buitensporige gewelddadigheid blijkt. Zo werd betrokkene op 22/05/2009 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, aan het toebrengen van slagen aan een agent, aan weerspanning en aan opzettelijke slagen en verwondingen van een onbekende. In het vonnis lezen we het volgende: "Op 7 maart 2009 doet zich een vechtpartij voor aan de Suikerrui te Antwerpen, waarbij slachtoffer [S.] zonder enige aantoonbare reden zwaar geslagen en gestampt wordt door eerste [betrokkene] en tweede beklaagde.

Aanvankelijk ontkent eerste beklaagde zijn betrokkenheid, maar wanneer hij geconfronteerd wordt met de beelden van de bewakingscamera 's bekent hij de feiten.

Uit de beelden blijkt dat zowel eerste als tweede beklaagde het slachtoffer zwaar hebben toegetakeld. Tweede beklaagde gaf hem een karateslag en beiden zijn op het slachtoffer blijven slagen ook, wanneer deze reeds weerloos op de grond lag.

Na deze vechtpartij begaven de beklaagden zich in gezelschap van een aantal vrienden naar de Grote Markt, waar zij werden geïnterpelleerd door de toegekomen agenten.

Ook daar stellen eerste en tweede beklaagde zich nog agressief op tegen de politieagenten, waarbij eerste beklaagde in het gezicht krabt van inspecteur [V.] en tweede beklaagde zich vooral agressief en weerspanning gedroeg ten opzichte van inspecteur [F.]. "

De rechtbank komt tot de volgende conclusie: "De feiten zijn ernstig. Zonder enige reden brengen eerste en tweede beklaagde zware slagen toe aan een hen onbekend slachtoffer. Als enig excuus verwijzen zij naar het overmatig alcoholverbruik in de uren voor de feiten. Alcoholmisbruik kan natuurlijk geen enkele veronschuldiging vormen voor het toebrengen van zulke zware slagen. "

Daarnaast werd betrokkene op 08/11/2017 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, daar hij schuldig werd bevonden aan het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, met name mevrouw G.D.A., en aan weerspanning. In het betreffende vonnis lezen we het volgende: "Verbalisanten werden op 24/12/2016 opgeroepen zich te begeven naar de Oude Koormarkt 63 voor feiten van partnergeweld. Ter plaatse stelde de politie vast hoe collega's

beklaagde [betrokkene] trachtte onder controle te houden. Hij gedroeg zich zeer weerspanning en agressief naar verbalisanten toe.

Het slachtoffer was op vermaakuitstap met een vriendin. In de "Cuba Bella" kwam ze haar ex-vriend tegen. Plots werd haar ex-partner zonder duidelijke reden heel kwaad. Hij sloeg haar met zijn platte hand in het aangezicht waardoor zij wegliep. Haar ex-man had haar terug ingehaald en gaf haar vuistslagen en stampen op het hele lichaam. In een poging om zichzelf te beschermen had ze zich gehurkt. Er passeerde een vrouw die de man aanmaande te stoppen. Hiervan had het slachtoffer geprofiteerd om te vluchten richting de Groenplaats om daar een taxi te zoeken. Wanneer ze in de Oude Korenmarkt was, zag ze haar ex-vriend in de verte. Door de kwetsuren aan haar benen kon ze niet snel lopen waardoor hij haar opnieuw inhaalde en haar meerdere slagen en stampen toediende.

Verbalisanten stelde volgende kwetsuren vast: pijn aan beide benen, mogelijks één been gebroken. Rechterhand gezwollen, verschillende blauwe plekken over het ganse lichaam.

Het slachtoffer werd overgebracht naar het Sint-Vincentius ziekenhuis alwaar een voorlopige arbeidsongeschiktheid van 3 dagen werd geattesteerd.

Wanneer inspecteur M. trachtte over te gaan tot veiligheidsfouille van beklagde kreeg hij een duw ter hoogte van zijn borstbeen. Beklaagde begon in het wild rond te slaan en kalmeerde niet. Wanneer inspecteur M. trachtte over te gaan tot de controle kreeg hij een vuistslag in zijn aangezicht en een stamp tegen het rechteronderbeen.

Inspecteur M. ging ter verzorging naar het Jan Palfijnziekenhuis voor verzorging van de snijwonde in de onderlip en een bloedingstorting op het scheenbeen. Er werd een voorlopige arbeidsongeschiktheid van 1 dag geattesteerd.

Beklaagde kon zich weinig herinneren daar hij teveel had gedronken.

In een latere verklaring betuigde beklagde zijn spijt zowel ten aanzien van zijn ex-partner als ten aanzien van de verbalisanten." Toch oordeelde de correctionele rechtbank het volgende: "[...] Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekenen op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer. Ook zijn houding tegenover de verbalisanten getuigt van weinig respect voor het gezag van de ordehandhavers".

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen".

Verder werd betrokkene op 08/05/2015 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht (in staat van wettelijke herhaling). In het vonnis lezen we het volgende: "De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Beklaagde [betrokkene] streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. De rechtbank tilt zwaar aan het nodeloos geweld dat gebruikt werd." Daarenboven werd betrokkene op 28/02/2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan herhaaldelijke belaging van zijn ex-partner S.Y. en het opzettelijke beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Met mevrouw S.Y. onderhield betrokkene een relatie gedurende 3 jaar. Uit deze relatie werden (mogelijks) twee kinderen geboren. Betrokkene had op het moment van de feiten een contactverbod met mevrouw S.Y.. De rechtbank concludeert: "De feiten van de tenlasteleggingen zijn ernstig. Beklaagde [betrokkene] kon zijn driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met de psychische integriteit van zijn ex-partner. Hij heeft door zijn steeds niet-aflatende en terugkerende gedragingen de persoonlijke levenssfeer van zijn ex-partner ernstig aangetast door haar op irritante wijze te blijven lastig vallen terwijl hij wist of had moeten weten dat hij door zijn gedrag de rust van deze persoon ernstig zou verstoren, temeer gelet op zijn contactverbod."

Iets verder in het vonnis lezen we het volgende: "Beklaagde blijft hardleers en trekt geen lessen uit voorgaande veroordelingen".

Uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat betrokkene ook in 2019 nog werd tegengehouden door de politie in het kader van opzettelijke slagen en verwondingen.

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde die een beëindiging van zijn verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Om die redenen werd bij beslissing van 01/09/2021 een einde gesteld aan zijn verblijf, hem ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 03/09/2021. Betrokkene heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing zodat deze beslissing definitief is geworden.

Ingevolge de ernst en het herhalend karakter van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 02/12/2021 werd betrokkene in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om hem op de hoogte te stellen van het feit dat hij zal in het bezit worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding; en al dan niet met inreisverbod) met het oog op zijn terugkeer naar zijn herkomstland of naar een ander land waar hij naar terug mag keren of hij een verblijfsrecht heeft, om hem zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan. Nochtans blijkt uit een consultatie van de “Volg je zending”-applicatie op de BPost website dat de aangetekende zending op 03/12/2021 werd aangeboden op het adres van betrokkene, zonder succes. Er werd betrokkene op hetzelfde moment een bericht achtergelaten in zijn brievenbus. Daarna was de zending beschikbaar in het afhaalpunt van 04/12/2021 tot 20/12/2021. De zending werd echter niet afgehaald door betrokkene.

Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat betrokkene minstens één minderjarig Belgisch kind heeft, genaamd C.A.E.C. (geboren op 28/09/2005 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit), voortkomend uit zijn vroegere huwelijk met mevrouw D.T.E.S.. Daarnaast staan echter geen kinderen geregistreerd op zijn uittreksel van het rijksregister. Wanneer we echter kijken op het uittreksel van het rijksregister van zijn ex-partner G.D.A.E. (geboren op 25/05/1982 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit), zien we dat zij een zoon heeft met dezelfde achternaam als betrokkene, met name C.A.L.A. (geboren op 21/07/2009 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit). Daarnaast blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 28/02/2018 dat betrokkene twee kinderen zou hebben met ex-partner S.Y. (geboren te Santo-Domingo op 05/11/1994, van Dominicaanse nationaliteit, in het bezit van een F+ kaart geldig tot 10/12/2024). Uit een consultatie van zijn gevangenisdossier blijkt dat betrokkene 14 keer bezoek kreeg van S.Y.I. (geboren op 03/02/2015 te Antwerpen, van Dominicaanse nationaliteit, beschikt over een identiteitsbewijs voor een niet-Belgisch kind geldig tot 25/02/2023). Mogelijks is dit een dochter van betrokkene. Uit het rijksregister van mevrouw S.Y. blijkt dat zij daarnaast een zoon heeft genaamd S.R.I. (geboren op 31/03/2016 te Antwerpen, van Dominicaanse nationaliteit, beschikt over een identiteitsbewijs voor niet-Belgische kinderen geldig tot 25/02/2023). Mogelijks is dit een zoon van betrokkene. Het is niet duidelijk of betrokkene erkend is als vader van deze kinderen (die niet zijn achternaam dragen). Deze laatste drie kinderen staan echter niet geregistreerd op zijn uittreksel van het rijksregister, het is dan ook niet meteen duidelijk welke verwantschap betrokkene heeft met deze kinderen. Dit blijkt ook niet uit het geheel van zijn administratief dossier. Aangezien betrokkene geen gevolg gaf aan de opgestuurde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, biedt betrokkene de Dienst Vreemdelingenzaken geen kans om zicht te krijgen op zijn verwantschap met deze laatste drie kinderen, en of hij regelmatig contact onderhoudt met hen.

Betrokkene heeft dus minstens één minderjarig Belgisch kind, en mogelijkerwijs vier minderjarige Belgische kinderen. Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden.

Het(de) kind(eren) van betrokkene werd(en) geboren in 2005 (en mogelijks 2009, 2015 en 2016). Desondanks heeft betrokkene zich er in dezelfde en de daaropvolgende periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Zo liep betrokkene veroordelingen op voor ernstige strafrechtelijke feiten in 2009, 2015, 2017 en 2018. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn minderjarige kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene ernstige strafrechtelijke feiten pleegde ten opzichte van twee van de drie moeders van zijn kinderen. Zo werd betrokkene op 08/11/2017 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld, daar hij schuldig werd bevonden aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, met name mevrouw G.D.A.

Daarnaast werd betrokkene op 28/02/2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan herhaaldelijke belaging van mevrouw S.Y. en het opzettelijke beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Betrokkene had op het moment van de feiten nochtans een contactverbod met mevrouw S.Y..

Bovendien blijkt uit het geheel van het administratief dossier van betrokkene dat zijn aanwezigheid als vader beperkt werd door een aantal factoren. Zoals hierboven reeds vermeld, blijkt uit een consultatie van het rijksregister dat betrokkene op 18/05/2010 gescheiden is van mevrouw D.T.E.S. Betrokkene staat ook niet meer op hetzelfde adres gedomicilieerd als zijn dochter C.A.E.C., zijn ex-partner G.D.A.E. veronderstelde kinderen S.Y.I., in België in totaal al 1.516 dagen, of meer dan 4 jaar in detentie verbleef. Zo verbleef betrokkene in detentie van 07/03/2009 tot 22/05/2009, van 06/02/2015 tot 18/12/2015, van 24/12/2016 tot 29/12/2016 en van 04/12/2017 tot 28/12/2020. Daarenboven blijkt uit zijn gevangenisdossier dat het bezoek van zijn kinderen in de gevangenis eerder beperkt was. Zo blijkt uit een consultatie van het gevangenisdossier dat betrokkene 4 maal bezoek kreeg van zijn dochter C.A.E.C. in de gevangenis en 2 maal bezoek van zijn veronderstelde zoon C.A.L.A. Hoewel zijn veronderstelde dochter S.Y.I. 14 keer op bezoek kwam in de gevangenis, staan er voor zijn veronderstelde zoon S.R.I. geen bezoeken geregistreerd.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat een verwijdering van het grondgebied niet noodzakelijk afbreuk hoeft te doen aan het gezinsleven van betrokkene. De voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen worden niet verbroken door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26/06/2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Gezien zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken, kunnen zij het land vrij in- en uitreizen (onder begeleiding van een meerderjarige), waardoor zij eventueel periodiek op bezoek kunnen komen op de plaats waar betrokkene verblijft.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht, en er blijken geen elementen uit het geheel van zijn administratief dossier, met betrekking tot zijn gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van zijn familieleden, die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Gezien betrokkene geen gevolg gaf aan de opgestuurde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, geeft hij de Dienst Vreemdelingenzaken geen kans hier meer zicht op te krijgen. Hierdoor is er dan ook geen inmenging in het kader van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) voor medische redenen. Nergens uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat een terugkeer naar Ecuador voor enige andere redenen een risico op schending van het artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Betrokkene is een eerste keer aangekomen in België op 24/01/2002. Hij was toen ongeveer 21 jaar oud. Betrokkene verbleef toen illegaal in het land. Betrokkene werd door de Politie van Deurne geverbaliseerd wegens verkrachting van een minderjarige tussen 14 en 16 jaar. Op 13/02/2003 werd betrokkene gerepatriëerd. Uit het geheel van zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2005 terug in België was. Op dat moment was betrokkene ongeveer 24 jaar oud. Momenteel is betrokkene ongeveer 40 jaar. Dat betekent dat betrokkene ongeveer 16 jaar in België verblijft. Gedurende deze periode verbleef betrokkene echter in detentie van 07/03/2009 tot 22/05/2009, van 06/02/2015 tot 18/12/2015, van 24/12/2016 tot 29/12/2016 en van 04/12/2017 tot 28/12/2020. In totaal verbleef betrokkene dus al 1.516 dagen, of meer dan 4 jaar, in detentie.

Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat betrokkene sinds 08/07/2019 tewerkgesteld is op basis van een contract van onbepaalde duur voor Aralea VZW. De enige andere langdurige tewerkstelling die betrokkene had gedurende de periode dat hij in België verbleef, was deze voor Altrad Services NV, tussen 09/08/2010 en 12/09/2014. Overwegende dat betrokkene in het verleden vooral tewerkgesteld was op basis van interimarbeid of tijdelijke contracten. Zo was betrokkene van 03/09/2007 tot 28/09/2007 tewerkgesteld voor Xervon GMBH Bu Ent, deed betrokkene op regelmatige wijze interimarbeid voor Jobmatch NV tussen 19/09/2009 en 30/11/2009 en voor Konvert Interim Vlaanderen NV tussen 20/01/2016 en 11/02/2016, was betrokkene drie dagen werkzaam voor Flexpoint BVBA tussen 03/07/2010 en 05/07/2010, was betrokkene één dag werkzaam op 23/09/2016 voor

Logisport NV en was hij tussen 01/05/2017 en 30/09/2017 werkzaam voor het stadsbestuur van Antwerpen. Aangezien aan dergelijke contracten echter op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever is de stabiliteit en de regelmatigheid van dergelijke bestaansmiddelen allerm minst aangetoond. Interimarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel.

Overwegende dat uit een consultatie van het gevangenisdossier van betrokkene blijkt dat hij op regelmatige wijze bezoek kreeg van vrienden. Logischerwijze kunnen we er dus vanuit gaan dat hij vrienden maakte tijdens zijn verblijf in België. Het is begrijpelijk dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks blijkt echter dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De contacten met zijn vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft, onderhouden worden.

Er kan daarenboven niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Ecuador alwaar hij geboren en opgegroeid is, zeker gezien het feit dat een groot deel van zijn leven er afspeelde. Er kan aangenomen worden dat betrokkene er nog familie en kennissen heeft, hoewel hij de Dienst Vreemdelingenzaken geen kans biedt hier zicht op te krijgen gezien hij geen gevolg gaf aan de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht. Eventuele familieleden kunnen betrokkene mogelijks helpen bij zijn herintegratie aldaar. Er kan eveneens vanuit worden gegaan dat betrokkene nog steeds de Spaanse taal spreekt, kan lezen en kan schrijven. Betrokkene verbleef namelijk in Ecuador tot de leeftijd van 21 jaar. Hoe dan ook laat zijn leeftijd toe te veronderstellen dat hij in staat is om op zelfstandige basis zijn leven in Ecuador opnieuw op te bouwen, zijn banden met zijn geboorteland terug aan te sterken en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

Er liggen geen stukken voor dat betrokkene in Ecuador, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die betrokkene in België opgedaan heeft, kan alleen maar in zijn voordeel werken bij het vinden van een job elders.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt betrokkene geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12/01/2021). Zelfs indien de integratie - door het verblijf in België - in Ecuador wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21/10/2020, §55).

De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt in ieder geval zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden"

1.11. Verweerder neemt op 14 februari 2022 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar. Deze beslissing, die de bestreden beslissing betreft in de zaak met rolnr. 272 334, luidt als volgt:

"[...] Aan de Heer:

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u minstens één minderjarig kind (en mogelijks vier minderjarige kinderen) heeft in België.

De beslissing tot verwijdering van 14/02/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar:

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Op 22/05/2009 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis van 07/03/2009 tot 22/05/2009, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van diens bediening een agent die drager is van het openbaar gezag slagen toegebracht te

hebben, de slagen bloedstorting, verwonding of ziekte veroorzaakt hebbende, aan weerspanning en aan opzettelijke slagen en verwondingen aan een onbekende. Deze feiten vonden plaats op 07/03/2009. Op 08/05/2015 werd betrokkene in staat van wettelijke herhaling door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht. Dit feit vond plaats op 18/10/2014. Op 08/11/2017 werd betrokkene in staat van wettelijke herhaling door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, daar hij schuldig werd bevonden aan het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed in de uitvoering of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad, aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie u heeft samengewoond en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, met name mevrouw G.D.A., en aan weerspanning. Deze drie feiten vonden plaats op 24/12/2016.

Op 28/02/2018 werd betrokkene in staat van wettelijke herhaling door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan herhaaldelijke belaging van mevrouw S.Y. en het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Deze feiten vonden plaats tussen 31/05/2017 en 04/12/2017.

Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om zich aan de geldende wetten te houden. Ondanks zijn relatief jonge leeftijd werd hij niet minder dan 4 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten. Betrokkene werd in totaal als 40- jarige reeds veroordeeld tot 62 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 5 jaren gevangenisstraf. Uit het strafrechtelijk dossier blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde.

Overwegende dat uit zijn strafrechtelijke veroordelingen een buitensporige gewelddadigheid blijkt. Zo werd betrokkene op 22/05/2009 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, aan het toebrengen van slagen aan een agent, aan weerspanning en aan opzettelijke slagen en verwondingen van een onbekende. In het vonnis lezen we het volgende: "Op 7 maart 2009 doet zich een vechtpartij voor aan de Suikerrui te Antwerpen, waarbij slachtoffer [S.] zonder enige aantoonbare reden zwaar geslagen en gestampt wordt door eerste [betrokkene] en tweede beklaagde.

Aanvankelijk ontkent eerste beklaagde zijn betrokkenheid, maar wanneer hij geconfronteerd wordt met de beelden van de bewakingscamera's bekent hij de feiten.

Uit de beelden blijkt dat zowel eerste als tweede beklaagde het slachtoffer zwaar hebben toegetakeld. Tweede beklaagde gaf hem een karateslag en beiden zijn op het slachtoffer blijven slagen ook, wanneer deze reeds weerloos op de grond lag.

Na deze vechtpartij begaven de beklaagden zich in gezelschap van een aantal vrienden naar de Grote Markt, waar zij werden geïnterpelleerd door de toegekomen agenten.

Ook daar stellen eerste en tweede beklaagde zich nog agressief op tegen de politieagenten, waarbij eerste beklaagde in het gezicht krabt van inspecteur [V.] en tweede beklaagde zich vooral agressief en weerspanning gedroeg ten opzichte van inspecteur [F.]."

De rechtbank komt tot de volgende conclusie: "De feiten zijn ernstig. Zonder enige reden brengen eerste en tweede beklaagde zware slagen toe aan een hen onbekend slachtoffer. Als enig excuus verwijzen zij naar het overmatig alcoholverbruik in de uren voor de feiten. Alcoholmisbruik kan natuurlijk geen enkele veronschuldiging vormen voor het toebrengen van zulke zware slagen."

Daarnaast werd betrokkene op 08/11/2017 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, daar hij schuldig werd bevonden aan het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, met name mevrouw G.D.A., en aan weerspanning. In het betreffende vonnis lezen we het volgende: "Verbalisanten werden op 24/12/2016 opgeroepen zich te begeven naar de [...] voor feiten van partnergeweld. Ter plaatse stelde de politie vast hoe collega's beklaagde [betrokkene] trachtte onder controle te houden. Hij gedroeg zich zeer weerspanning en agressief naar verbalisanten toe.

Het slachtoffer was op vermaakuitstap met een vriendin. In de "Cuba Bella" kwam ze haar ex-vriend tegen. Plots werd haar ex-partner zonder duidelijke reden heel kwaad. Hij sloeg haar met zijn platte hand in het aangezicht waardoor zij wegliep. Haar ex-man had haar terug ingehaald en gaf haar vuistslagen en

stampen op het hele lichaam. In een poging om zichzelf te beschermen had ze zich gehurkt. Er passeerde een vrouw die de man aanmaande te stoppen. Hiervan had het slachtoffer geprofiteerd om te vluchten richting de Groenplaats om daar een taxi te zoeken. Wanneer ze in de Oude Korenmarkt was, zag ze haar ex-vriend in de verte. Door de kwetsuren aan haar benen kon ze niet snel lopen waardoor hij haar opnieuw inhaalde en haar meerdere slagen en stampen toediende. Verbalisanten stelde volgende kwetsuren vast: pijn aan beide benen, mogelijks één been gebroken. Rechterhand gezwollen, verschillende blauwe plekken over het ganse lichaam.

Het slachtoffer werd overgebracht naar het Sint-Vincentius ziekenhuis alwaar een voorlopige arbeidsongeschiktheid van 3 dagen werd geattesteerd.

Wanneer inspecteur M. trachtte over te gaan tot veiligheidsfouille van beklaagde kreeg hij een duw ter hoogte van zijn borstbeen.

Beklaagde begon in het wild rond te slaan en kalmeerde niet. Wanneer inspecteur M. trachtte over te gaan tot de controle kreeg hij een vuistslag in zijn aangezicht en een stamp tegen het rechteronderbeen. Inspecteur M. ging ter verzorging naar het Jan Palfijnziekenhuis voor verzorging van de snijwonde in de onderlip en een bloeditstorting op het scheenbeen. Er werd een voorlopige arbeidsongeschiktheid van 1 dag geattesteerd.

Beklaagde kon zich weinig herinneren daar hij teveel had gedronken.

In een latere verklaring betuigde beklaagde zijn spijt zowel ten aanzien van zijn ex-partner als ten aanzien van de verbalisanten.” Toch oordeelde de correctionele rechtbank het volgende: “[...] Feiten van partnergeweld zijn maatschappelijk onaanvaardbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekenen op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer. Ook zijn houding tegenover de verbalisanten getuigt van weinig respect voor het gezag van de ordehandhavers”.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten “vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen”.

Verder werd betrokkene op 08/05/2015 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht (in staat van wettelijke herhaling). In het vonnis lezen we het volgende: “De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Beklaagde [betrokkene] streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. De rechtbank tilt zwaar aan het nodeloos geweld dat gebruikt werd.”

Daarenboven werd betrokkene op 28/02/2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan herhaaldelijke belaging van zijn ex-partner S.Y. en het opzettelijke beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Met mevrouw S.Y. onderhield betrokkene een relatie gedurende 3 jaar. Uit deze relatie werden (mogelijks) twee kinderen geboren. Betrokkene had op het moment van de feiten een contactverbod met mevrouw S.Y.. De rechtbank concludeert: “De feiten van de tenlasteleggingen zijn ernstig. Beklaagde [betrokkene] kon zijn driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met de psychische integriteit van zijn expartner. Hij heeft door zijn steeds niet-aflatende en terugkerende gedragingen de persoonlijke levenssfeer van zijn ex-partner ernstig aangetast door haar op irritante wijze te blijven lastig vallen terwijl hij wist of had moeten weten dat hij door zijn gedrag de rust van deze persoon ernstig zou verstoren, temeer gelet op zijn contactverbod.”

Iets verder in het vonnis lezen we het volgende: “Beklaagde blijft hardleers en trekt geen lessen uit voorgaande veroordelingen”.

Uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat betrokkene ook in 2019 nog werd tegengehouden door de politie in het kader van opzettelijke slagen en verwondingen.

De gedragingen die aan zijn stafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die betrokkene kan doen gelden.

Om die redenen werd bij beslissing van 01/09/2021 een einde gesteld aan zijn verblijf, hem ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 03/09/2021. Betrokkene heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing zodat deze beslissing definitief is geworden.

Op 02/12/2021 werd betrokkene in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om hem op de hoogte te stellen van het feit dat hij zal in het bezit worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding; en al dan niet met inreisverbod) met het oog op zijn terugkeer naar zijn herkomstland of naar een ander land waar hij naar terug mag keren of hij een verblijfsrecht heeft, om hem zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan. Nochtans blijkt uit een consultatie van de “Volg je zending”-applicatie op de BPost website dat de aangetekende zending op 03/12/2021 werd aangeboden op het adres van betrokkene, zonder succes. Er

werd betrokkene op hetzelfde moment een bericht achtergelaten in zijn brievenbus. Daarna was de zending beschikbaar in het afhaalpunt van 04/12/2021 tot 20/12/2021. De zending werd echter niet afgehaald door betrokkene.

Uit een consultatie van het rijksregister blijkt dat betrokkene minstens één minderjarig Belgisch kind heeft, genaamd C.A.C.E. (geboren op 28/09/2005 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit), voortkomend uit zijn vroegere huwelijk met mevrouw D.T.E.S.. Daarnaast staan echter geen kinderen geregistreerd op zijn uittreksel van het rijksregister.

Wanneer we echter kijken op het uittreksel van het rijksregister van zijn ex-partner G.D.A.E. (geboren op 25/05/1982 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit), zien we dat zij een zoon heeft met dezelfde achternaam als betrokkene, met name CALA (geboren op 21/07/2009 te Antwerpen, van Belgische nationaliteit).

Daarnaast blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 28/02/2018 dat betrokkene twee kinderen zou hebben met ex-partner S.Y. (geboren te Santo-Domingo op 05/11/1994, van Dominicaanse nationaliteit, in het bezit van een F+ kaart geldig tot 10/12/2024). Uit een consultatie van zijn gevangenisdossier blijkt dat betrokkene 14 keer bezoek kreeg van S.Y.I. (geboren op 03/02/2015 te Antwerpen, van Dominicaanse nationaliteit, beschikt over een identiteitsbewijs voor een niet-Belgisch kind geldig tot 25/02/2023). Mogelijks is dit een dochter van betrokkene. Uit het rijksregister van mevrouw S.Y. blijkt dat zij daarnaast een zoon heeft genaamd S.R.I. (geboren op 31/03/2016 te Antwerpen, van Dominicaanse nationaliteit, beschikt over een identiteitsbewijs voor niet-Belgische kinderen geldig tot 25/02/2023). Mogelijks is dit een zoon van betrokkene. Het is niet duidelijk of betrokkene erkend is als vader van deze kinderen (die niet zijn achternaam dragen). Deze laatste drie kinderen staan echter niet geregistreerd op zijn uittreksel van het rijksregister, het is dan ook niet meteen duidelijk welke verwantschap betrokkene heeft met deze kinderen. Dit blijkt ook niet uit het geheel van zijn administratief dossier. Aangezien betrokkene geen gevolg gaf aan de opgestuurde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, biedt betrokkene de Dienst Vreemdelingenzaken geen kans om zicht te krijgen op zijn verwantschap met deze laatste drie kinderen, en of hij regelmatig contact onderhoudt met hen.

Betrokkene heeft dus minstens één minderjarig Belgisch kind, en mogelijkerwijs vier minderjarige Belgische kinderen. Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden.

Het(de) kind(eren) van betrokkene werd(en) geboren in 2005 (en mogelijks 2009, 2015 en 2016). Desondanks heeft betrokkene zich er in dezelfde en de daaropvolgende periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Zo liep betrokkene veroordelingen op voor ernstige strafrechtelijke feiten in 2009, 2015, 2017 en 2018. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn minderjarige kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene ernstige strafrechtelijke feiten pleegde ten opzichte van twee van de drie moeders van zijn kinderen. Zo werd betrokkene op 08/11/2017 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld, daar hij schuldig werd bevonden aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, met name mevrouw G.D.A.. Daarnaast werd betrokkene op 28/02/2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan herhaaldelijke belaging van mevrouw S.Y. en het opzettelijke beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Betrokkene had op het moment van de feiten nochtans een contactverbod met mevrouw S.Y..

Bovendien blijkt uit het geheel van het administratief dossier van betrokkene dat zijn aanwezigheid als vader beperkt werd door een aantal factoren. Zoals hierboven reeds vermeld, blijkt uit een consultatie van

het rijksregister dat betrokkene op 18/05/2010 gescheiden is van mevrouw D.T.E.S.. Betrokkene staat ook niet meer op hetzelfde adres gedomicilieerd als zijn dochter C.A.E.C., zijn ex-partner G.D.A.E., zijn veronderstelde zoon C.A.L.A., zijn ex-partner S.Y. en zijn veronderstelde kinderen S.Y.I. en S.R.I.. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België in totaal al 1.516 dagen, of meer dan 4 jaar in detentie verbleef. Zo verbleef betrokkene in detentie van 07/03/2009 tot 22/05/2009, van 06/02/2015 tot 18/12/2015, van 24/12/2016 tot 29/12/2016 en van 04/12/2017 tot 28/12/2020. Daarenboven blijkt uit zijn gevangenisdossier dat het bezoek van zijn kinderen in de gevangenis eerder beperkt was. Zo blijkt uit een consultatie van het gevangenisdossier dat betrokkene 4 maal bezoek kreeg van zijn dochter C.A.E.C. in de gevangenis en 2 maal bezoek van zijn veronderstelde zoon C.A.L.A. Hoewel zijn veronderstelde dochter S.Y.I. 14 keer op bezoek kwam in de gevangenis, staan er voor zijn veronderstelde zoon S.R.I. geen bezoeken geregistreerd.

Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26/06/2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Gezien zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken, kunnen zij het land vrij in- en uitreizen (onder begeleiding van een meerderjarige), waardoor zij eventueel periodiek op bezoek kunnen komen op de plaats waar betrokkene verblijft.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht, en er blijken geen elementen uit het geheel van zijn administratief dossier, met betrekking tot zijn gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van zijn familieleden, die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Gezien betrokkene geen gevolg gaf aan de opgestuurde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, geeft hij de Dienst Vreemdelingenzaken geen kans hier meer zicht op te krijgen. Hierdoor is er dan ook geen inmenging in het kader van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) voor medische redenen. Nergens uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat een terugkeer naar Ecuador voor enige andere redenen een risico op schending van het artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u minstens één minderjarig kind (en mogelijk vier minderjarige kinderen) heeft in België."

2. Over de rechtspleging

Gelet op de onderlinge samenhang tussen de bestreden beslissing in de zaak, gekend onder het rolnummer 272 334 (een inreisverbod, hierna: de tweede bestreden beslissing) die een accessorium vormt van de bestreden beslissing in de zaak, gekend onder het rolnummer 272 335 (een bevel om het grondgebied te verlaten, hierna: de eerste bestreden beslissing), acht de Raad het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen om beide beroepen samen te behandelen en te berechten.

3. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede, derde en vierde middel – die wegens hun onderlinge samenhang samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 43, §1, 2° en §2, 45, §2 en 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

"[...] Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 3° vreemdelingenwet.

'3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;'

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

TWEEDE MIDDEL: [...]

Eerste en enig onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.

DERDE MIDDEL: [...]

Artikel 43 luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, offrande hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Artikel 45, § 2 luidt als volgt:

"De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd."

Het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar de vier voorgaande veroordelingen, poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

Meer bepaald stelt verweerder hieromtrent het volgende:

“Overwegende de buitensporige gewelddadigheid waarvan betrokkene blijkt heeft gegeven, bestaat er een ernstig reël en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden het gedrag van de betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij”

Doch is dit een merkwaardige vaststelling gelet op het feit dat verzoeker sinds het laatste vonnis dd. 28.02.2018 geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd. Dit vonnis dateert bovendien van meer dan vier jaar geleden, waaruit afgeleid kan worden dat er geen actuele bedreiging is voor de openbare orde meer is (RvV 14 december 2018, nr. 214.038).

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom veroordelingen van oude feiten aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

3.13.

Verwerende partij beperkt zich tot een zéér stereotiepe motivering.

Wat meer is, is het gegeven dat verzoeker sinds 29.04.2020 is toegelaten tot de procedure Collectieve schuldenregeling. In tegenstelling tot hetgeen wat verwerende partij wenst te laten uitschijnen, is verzoeker net zijn leven aan het beteren door onder andere zijn schuldeisers pons-pons gewijze terug te betalen en maandelijks onderhoudsbijdragen te betalen zowel voor E. als voor L..

Nog verder in deze opbouwende lijn is verzoeker in tempore non suspecto een procedure vaststelling J.S. te laten vaststellen. Dit vanuit het oogpunt ook bij te dragen in hun levensonderhoud door onder andere onderhoudsbijdragen te voldoen.

Verweerder motiveert zijn beslissing nog door te stellen dat de aanwezigheid van zijn kinderen verzoeker ervan niet weerhouden hebben bovenstaande opsomming van feiten te plegen. Deze overweging getuigt van een moraliserend opgestoken vingertje van verweerder en kan bezwaarlijk de beslissing overeind houden, gelet op wat kan worden gelezen in artikelen 43 en 45 Vw. (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

Hier dient uitdrukkelijk benadrukt te worden dat de laatste feiten dateren van mei 2017 en het in deze aldus vreemd is dat verwerende partij pas vijf jaar na de laatste feiten deze motivering vindt.

VIERDE MIDDEL: [...]

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de

afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. .”

De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

De bepalingen van de voormelde artikelen 44bis en 45 dienen richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en toegepast.

De evenredigheidstoets die door de art. 27, 2e lid en 28, 1e lid wordt opgelegd maakt dat de getroffen maatregel noodzakelijk dient te zijn alsook dat er een juist evenwicht moet bestaan tussen kwestieuze maatregel en de finaliteit ervan en de belangen van de betrokken persoon en deze van de staat. De verschillende belangen dienen ten aanzien van elkaar afgewogen te worden.

De vereiste van deze evenredigheidstoets wordt onderstreept in artikel 45, §2 Vw. door de woorden “De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

In casu gaat het om de beëindiging van een duurzaam verblijfsrecht van een vreemdelingderdelander, in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Zodoende zijn de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet van toepassing.

Artikel 7 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Artikel 51 legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:

“1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de

Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigd de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.”

Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.

Artikel 43,§2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In casu

Toepassing artikel 43§2 Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing miskent in haar motivering ook de criteria waarmee bij toepassing van artikel 43§2 Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden bij de beslissing tot intrekking van verblijf.

- de duur van het verblijf in België

Verzoeker is een eerste keer aangekomen in België op 21.01.2002 en beschikt ondertussen al zeer lang legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoeker was bij zijn aankomst in België 21 jaar oud.

De bestreden beslissing miskent deze effectieve lange verblijfsduur (20 jaar waarvan 15 jaar in legaal verblijf) met in feite een loutere verwijzing naar de veroordelingen en de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd. Dit is een schending van de motiveringsverplichting, daar dit gegeven op zich dient beoordeeld te worden. Verzoeker is een persoon die geen enkele band meer heeft met Ecuador, met uitzondering van de nationaliteit. Het gaat om een uitzonderlijk lang verblijf in België; 20 jaar is voor een persoon die thans 40 jaar is, verhoudingsgewijze zeer lang. Het betreft immers de helft van zijn leven. Deze op zich lange duur wordt door de beslissing miskend.

- de leeftijd van verzoeker:

Hierover bevat de bestreden beslissing geen enkel motief of overweging. Het is in casu evenwel een belangrijk gegeven. Met het gegeven dat ‘iedereen’ in zijn jeugd al eens een misstap kan doen, in essentie dus met het gegeven dat iemand jong en onervaren is, werd geen rekening gehouden.

Reeds om die reden dient de beslissing te worden vernietigd. Het betreft immers een autonoom in acht te nemen gegeven.

- de gezins- en economische situatie en de minderjarige kinderen

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt. Er wordt gesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn voor de voortzetting van het gezinsleven in Ecuador met gebruik van moderne communicatiemiddelen. Dit motief gaat niet op. Verzoeker heeft duidelijk geen belangen meer in Ecuador, zijn vijf minderjarige kinderen wonen in België en beschikken over legaal verblijf dan wel de Belgische nationaliteit. Dit gegeven creëert evident een band met België en niet met Ecuador.

In de motivering wordt nog gesteld dat de scheiding ‘slechts van tijdelijke aard’ zou zijn nu de kinderen periodiek op bezoek zouden kunnen gaan bij verzoeker. Dit is niet ernstig. De minderjarige kinderen zouden in deze cruciale jaren moeten opgroeien zonder hun vader. Het motief mist elke redelijkheid.

Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij stelt dat verzoeker zijn gezinsleven met de kinderen zou kunnen uitoefen via moderne communicatiemiddelen. Verwerende partij verwijst hiervoor naar het arrest van het EHRM 26.06.2014 nr. 71398/12 ME v. Zweden.

Hoewel het Europees Hof voor de rechten van de mens voor de eerste keer aanvaard heeft dat een gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media in een arrest van 26 juni 2014 inzake M.E./Zweden, is onderhavige zaak niet te vergelijken met deze van vermeld arrest. Het ging daar om 2 echtgenoten die zeer tijdelijk van mekaar gescheiden zouden worden, de tijd nodig opdat de vreemdeling in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging zou indienen. Dat zijn volledig andere omstandigheden dan in onderhavige zaak. Deze motivering getuigt dan ook van een ernstige onzorgvuldigheid.

In het kader van artikel 8 EVRM verwijst de beslissing nogmaals naar het verleden van verzoeker. Verzoeker heeft dit leven achter zich gelaten en het recht op gezinsleven kan in een beslissing van 14.02.2022 niet worden afgewezen met verwijzing naar feiten uit 2017 en daarvoor.

Er is in hoofdte van verzoeker wel degelijk sprake van een duurzame verankering in België daar waar hij ondertussen een gezin gesticht heeft, waarvan de gezinsleden overigens allen de Belgische nationaliteit hebben dan wel over legaal verblijf beschikken. Dit alles vormt een beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zonder het laakbaar karakter van de gepleegde feiten te minimaliseren, dient anderzijds opgemerkt te worden dat de laatste feiten dateren van mei 2017 en dat verzoeker zich sedertdien niet meer schuldig heeft gemaakt aan gelijkaardige feiten als diegene waarvoor hij in het verleden veroordeeld is geworden.

Hierdoor doorstaat de bestreden beslissing de evenredigheidsstoets niet.

In ieder geval wenst verzoeker in deze te benadrukken dat verwerende partij zich ernstig schuldig heeft gemaakt aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat C.A.L.A. een kind is van verzoeker.

Dit nu verzoeker in tempore non suspecto een aanvraag gezinshereniging met zijn zoon L. opgestart heeft en hiertoe op 22.02.2022 een bijlage 19ter mocht ontvangen waarin het volgende te lezen valt (stuk 6):

“heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen in zijn hoedanigheid van:

Gezinshereniging met een Belg die geen gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer – Ascendant van [...]

Verwerende partij spreekt in de bestreden beslissing over L. als de “veronderstelde zoon” van verzoeker. Dit getuigt, gelet op het bovenstaande, van een ernstige onzorgvuldigheid.

- de sociale en culturele integratie

Wat betreft de sociale en culturele integratie verwijst de bestreden beslissing opnieuw naar het verleden van verzoeker. Op zich is dit een falend motief; de integratie moet beoordeeld worden rekening houdend met alle vroegere en actuele gegevens over verzoeker. De beslissing miskent dit. Verzoeker heeft ook via zijn familieleden en vrienden in België afdoende sociale en culturele banden.

Verzoeker spreekt ondertussen perfect Nederlands.

- de bindingen met het land van oorsprong

Wat betreft de bindingen met het land van herkomst motiveert de beslissing op pagina 5, alinea 1 - 2.

In feite bevestigt deze motivering dat verzoeker al zijn bindingen met familie in België heeft. Hij heeft zijn vijf minderjarige kinderen, die beschikken over de Belgische nationaliteit dan wel legaal verblijf. De bindingen met Ecuador zijn bijgevolg zo goed als onbestaande. Maar opnieuw verwijst de bestreden beslissing in dit onderdeel naar het verleden van verzoeker, terwijl dit onderdeel een eigen inschatting vereist.”

3.2. Verzoeker verwijst in de hoofding van zijn vierde middel naar een schending van artikel 3 van het EVRM, doch hij blijft in gebreke in concreto toe te lichten op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Ook wat betreft de verwijzing naar het artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat elke uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop deze bepaling – die het recht op onderwijs waarborgt – is geschonden. Ook voor wat betreft de respectievelijk in het middel en in het betoog aangehaalde artikelen 41 en 51 van het Handvest verduidelijkt verzoeker niet waarom deze bepalingen zouden zijn geschonden. Deze onderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeker een bevel wordt afgeleverd om binnen dertig dagen het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, getuigt het bevel om het grondgebied te verlaten niet van een “*zéér stereotiepe motivering*”. Er wordt immers concreet en uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke gedragingen. Tevens wordt concreet gemotiveerd omtrent de individuele omstandigheden van verzoekers zaak m.i.v. zijn familiale situatie, dit alles zoals het blijkt uit het administratief dossier en bijkomende opzoekingen van verweerder, vermits verzoeker niet is ingegaan op de in punt 1.9. vermelde brief van verweerder van 2 december 2021 met de uitnodiging om een vragenlijst in te vullen. Verweerder heeft vastgesteld dat er een einde werd gesteld aan verzoekers verblijf, dat hiertegen geen beroep werd ingediend en heeft uitgebreid gemotiveerd in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft hierbij ruim aandacht besteed aan verzoekers situatie in het raam van artikel 8 van het EVRM, zijnde een “*meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag*”, waarnaar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet verwijst. Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder van oordeel was dat dit de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert. Gezien het voormelde en de verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.8. bedoelde beslissing, ziet de Raad niet in welk onderzoek verzoeker nog verwachtte naar een mogelijke andere basis van een verblijfsrecht. Verzoeker houdt ook niet voor dat hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nog een verblijfsrecht op een andere rechtsgrond had, zodat ook niet blijkt welk belang hij heeft bij zijn kritiek. Wat betreft het gebrek aan motivering inzake de wettelijke grondslag van het toekennen van een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten, ziet de Raad opnieuw niet in welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft. Verzoeker verwijst zelf naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Er werd bovendien een termijn van dertig dagen toegekend, wat de maximumtermijn betreft voor de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is dus geen sprake van een afwijking van de uitvoeringstermijn van 30 dagen zoals bepaald in artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er verder nog op dat uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, die hij inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.5. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekers onbeperkt verblijfsrecht, dat hij verkreeg op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, reeds op 1 september 2019 werd beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze beëindigingsbeslissing was gestoeld op de vaststelling dat *“er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aldus stelt dat het *“in casu gaat [...] om de beëindiging van een duurzaam verblijfsrecht van een vreemdelingderdelander, in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie”*, mist dit betoog manifest feitelijke grondslag. Tegen de voormelde beslissing van 1 september 2019 heeft verzoeker geen beroep ingediend bij de Raad, zodat deze definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 44bis van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is.

3.6. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk luiden als volgt:

- artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”

- artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° [...];

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

- artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet samen worden gelezen met artikel 45 van dezelfde wet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. [...]

3.7. Uit een samenlezing van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt gegeven aan een familielid van een Unieburger om reden van openbare orde, moet voldoen aan de volgende vereisten:

- niet om economische doeleinden;
- uitsluitend gebaseerd op een persoonlijk gedrag;
- dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

3.8. Vermits artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Het blijkt namelijk niet dat de wetgever een andere invulling op dit punt wou voor familieleden van Belgen.

3.9. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

3.10. De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.).

3.11. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten stoelt op de vaststelling van verweerder dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Dit wordt concreet uiteengezet, waarbij uitgebreid wordt verwezen naar verzoekers diverse veroordelingen, die worden opgesomd en uitgebreid toegelicht met ruime aandacht voor verzoekers persoonlijke gedragingen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vier veroordelingen in de tijdspanne van mei 2009 tot 28 februari 2018. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt verweerder op grond hiervan de volgende conclusies:

“Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om zich aan de geldende wetten te houden. Ondanks zijn relatief jonge leeftijd werd hij niet minder dan 4 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten. Betrokkene werd in totaal als 40-jarige reeds veroordeeld tot 62 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 5 jaren gevangenisstraf. Uit het strafrechtelijk dossier blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde.”

“Overwegende de buitensporige gewelddadigheid waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.”

“Ingevolge de ernst en het herhalende karakter van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

3.12. Gelet op wat kan worden gelezen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker dit bezwaarlijk aan het wankelen brengen door louter te verwijzen naar arresten van de Raad waarin werd gesteld: *“Het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091)”, “Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen”, “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen”, “Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (...), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (...)”* en er vervolgens aan toe te voegen: *“Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is.”* Evenmin brengt verzoeker het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan het wankelen door te stellen, *“Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat “ernstige redenen van openbare orde” uitmaakt en een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”. De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.”* om er vervolgens louter aan toe te voegen, *“Het gedrag van verzoeker beantwoordt daar niet aan.”*

3.13. Concreet punt van kritiek van verzoeker is dat de vaststelling in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat zijn gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij, niet spoort met het feit dat het laatste vonnis van 28 februari 2018 dateert van vier jaar geleden en dat hij sedertdien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd.

3.14. De Raad kan het niet strijdig met artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet noch kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig achten dat verweerder op grond van de door verzoeker vier opgelopen veroordelingen in de tijdspanne van mei 2009 tot 28 februari 2018 tot een totaal van 62 maanden gevangenisstraf, waarbij er in drie van de vier vonnissen werd vastgesteld dat verzoeker zich bevond in een staat van wettelijke herhaling, oordeelt dat er sprake is van *“een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde”*. Verzoeker kan hierbij niet negeren dat in het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 28 februari 2018 wordt benadrukt dat hij *“hardleers [blijft] en geen lessen uit voorgaande veroordelingen [trekt]”*. Verzoekers strafrechtelijk parcours getuigt dus van een volgehouden ingesteldheid om zich niet te conformeren aan de geldende rechtsregels wat wijst op een neiging om een strafrechtelijk beteugeld gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Het gegeven dat er sinds zijn veroordeling in 2018 tot aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkele jaren zijn verstreken waarin hij geen nieuwe feiten heeft gepleegd, kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker kan er niet aan voorbijgaan dat hij tot 28 december 2020 onder toezicht van de strafuitvoeringsrechtbank stond, vooreerst onder de vorm van detentie en vervolgens onder de vorm van elektronisch toezicht. Deze omstandigheden belemmeren uiteraard verzoekers mogelijkheden om nieuwe strafrechtelijke feiten te plegen. Het zelfverklaarde inzicht van verzoeker dat hij *“net zijn leven aan het beteren is”* dit *“door onder andere zijn schuldeisers ponds-*

ponds gewijze terug te betalen en maandelijks onderhoudsbijdragen te betalen zowel voor E. als voor L.” kan ook geen afbreuk doen aan het voormelde. Verzoeker heeft verweerder hiervan nooit op de hoogte gebracht en voegt pas bij zijn verzoekschrift het bewijs hiervan. Het is voorts niet meer dan normaal dat verzoeker zijn slachtoffers vergoedt en zijn financiële verplichtingen ten aanzien van zijn kinderen nakomt. Verzoeker heeft verweerder er ook nooit van op de hoogte gebracht dat hij een procedure tot vaststelling van vaderschap is opgestart op 11 augustus 2021, teneinde zijn juridische afstammingsband ten opzichte van Y., R. en J.S. te laten vaststellen, luidens zijn eigen verklaring met het oogmerk om bij te dragen in hun levensonderhoud. Maar alleszins doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in het bevel om het grondgebied te verlaten aangaande het recidivegevaar voor de openbare orde, afgewogen tegenover verzoekers familiale belangen (cf. punten 3.15 en 3.16). De Raad benadrukt nog, zoals ook in het bevel om het grondgebied te verlaten reeds kan worden gelezen, dat verzoeker strafrechtelijke feiten heeft gepleegd ten aanzien van twee van de drie moeders van zijn kinderen.

3.15. Wat betreft de in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet vermelde criteria: hierover werd in het bevel om het grondgebied te verlaten uitgebreid gemotiveerd. Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de in punt 1.9. bedoelde brief van 2 december 2021. Verzoeker brengt hiertegen niets in. Verweerder heeft zich niet beperkt tot voormelde vaststelling doch wel rekening gehouden met de elementen die blijken uit het administratief dossier, waarbij hij ook opzoeken heeft gedaan in het Rijksregister van zowel verzoeker als van een ex-partner van hem. Verweerder is in deze dus geenszins tekortgekomen in zijn zorgvuldigheidsplicht. Aan de hand van de door verweerder zelf vergaarde informatie wordt concreet ingegaan op verzoekers familiale situatie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker *“minstens één minderjarig Belgisch kind”* heeft – C.A.E.C – maar dat er geen andere kinderen staan geregistreerd op verzoekers eigen uittreksel uit het Rijksregister. Verweerder heeft verder onderzoek verricht door het uittreksel van het Rijksregister van verzoekers ex-partner G.D.A.E. erop na te lezen waaruit blijkt dat zij een zoon – L.A. – heeft, die dezelfde achternaam als verzoeker draagt. Tevens heeft verweerder in een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 28 februari 2018 gelezen dat verzoeker twee kinderen zou hebben met zijn ex-partner S.Y.; het gaat hierbij over een dochter genaamd S.Y.I. en een zoon genaamd S.R.I. Wat betreft S.Y.I. en S.R.I. geeft verweerder in het bestreden bevel aan dat ze niet verzoekers naam dragen en dat het niet duidelijk is of verzoeker erkend is als vader van deze kinderen. Voormelde vaststelling van verweerder is correct, gezien verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat er een procedure lopende is tot erkenning van S.Y.I. en S.R.I. (en bovendien ook nog van S.J.I.). Verzoeker kan verweerder voorts bezwaarlijk verwijten dat er wordt gesproken *“over L. als de “veronderstelde zoon”*.” Verzoeker werd zoals gezegd door verweerder uitdrukkelijk uitgenodigd om alle nuttige informatie over zijn situatie kenbaar te maken. Verzoeker heeft dus de mogelijkheid gehad om meer duidelijkheid te scheppen over zijn nageslacht, maar heeft daarvan geen gebruik gemaakt. Waar verzoeker betoogt dat hij in tempore non suspecto een aanvraag gezinshereniging met L.A. heeft opgestart, is het zo dat de bijlage 19ter erop wijst dat hij slechts een dergelijke aanvraag heeft ingediend nadat hij een beslissing tot beëindiging van het verblijf en de thans bestreden beslissingen had ontvangen, waardoor minstens vraagtekens kunnen geplaatst worden bij *“in tempore non suspecto”*. Alleszins had verweerder er geen kennis van voordat hij de bestreden beslissingen trof. De Raad ziet niet in welk belang verzoeker zou hebben bij zijn kritiek over de aanduiding van L. als de veronderstelde zoon, gezien de bestreden beslissingen gewag maken van het feit dat verzoeker *“minstens één minderjarig Belgisch kind”* en *“mogelijk vier minderjarige”* kinderen heeft, het heeft over *“Het(de) kind(eren) van betrokkene werd(en) geboren in 2005 (en mogelijks 2009, 2015 en 2016)”* en een inhoudelijke belangenafweging werd gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM waarbij gewag wordt gemaakt van een *“familieleven met zijn minderjarige kinderen die in België”*. Zo kan in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten worden gelezen:

“Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden.

Het(de) kind(eren) van betrokkene werd(en) geboren in 2005 (en mogelijks 2009, 2015 en 2016). Desondanks heeft betrokkene zich er in dezelfde en de daaropvolgende periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Zo liep betrokkene veroordelingen op voor ernstige strafrechtelijke feiten in 2009, 2015, 2017 en 2018. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn minderjarige kinderen die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische minderjarige kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene ernstige strafrechtelijke feiten pleegde ten opzichte van twee van de drie moeders van zijn kinderen. Zo werd betrokkene op 08/11/2017 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld, daar hij schuldig werd bevonden aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft, met name mevrouw G.D.A.

Daarnaast werd betrokkene op 28/02/2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld, omdat hij zich schuldig had gemaakt aan herhaaldelijke belaging van mevrouw S.Y. en het opzettelijke beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Betrokkene had op het moment van de feiten nochtans een contactverbod met mevr S.Y.

Bovendien blijkt uit het geheel van het administratief dossier van betrokkene dat zijn aanwezigheid als vader beperkt werd door een aantal factoren. Zoals hierboven reeds vermeld, blijkt uit een consultatie van het rijksregister dat betrokkene op 18/05/2010 gescheiden is van mevrouw D.T.E.S. Betrokkene staat ook niet meer op hetzelfde adres gedomicilieerd als zijn dochter C.A.E.C., zijn ex-partner G.D.A.E., zijn veronderstelde zoon C.A.L.A., zijn ex-partner S.Y. en zijn veronderstelde kinderen S.Y.I. en S.R.I. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België in totaal al 1.516 dagen, of meer dan 4 jaar in detentie verbleef. Zo verbleef betrokkene in detentie van 07/03/2009 tot 22/05/2009, van 06/02/2015 tot 18/12/2015, van 24/12/2016 tot 29/12/2016 en van 04/12/2017 tot 28/12/2020. Daarenboven blijkt uit zijn gevangenisdossier dat het bezoek van zijn kinderen in de gevangenis eerder beperkt was. Zo blijkt uit een consultatie van het gevangenisdossier dat betrokkene 4 maal bezoek kreeg van zijn dochter C.A.E.C. in de gevangenis en 2 maal bezoek van zijn veronderstelde zoon C.A.L.A. Hoewel zijn veronderstelde dochter S.Y.I. 14 keer op bezoek kwam in de gevangenis, staan er voor zijn veronderstelde zoon S.R.I. geen bezoeken geregistreerd.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat een verwijdering van het grondgebied niet noodzakelijk afbreuk hoeft te doen aan het gezinsleven van betrokkene. De voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen worden niet verbroken door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26/06/2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Gezien zijn kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken, kunnen zij het land vrij in- en uitreizen (onder begeleiding van een meerderjarige), waardoor zij eventueel periodiek op bezoek kunnen komen op de plaats waar betrokkene verblijft.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

3.16. Verzoeker kan deze uitgebreide overwegingen niet aan het wankelen brengen, door te benadrukken dat "zijn vijf minderjarige kinderen" in België wonen en te wijzen op hun hoger belang. Vooreerst kan verzoeker bezwaarlijk gewag maken van "zijn" vijf minderjarige kinderen als hij in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat er voor drie kinderen een erkenningsprocedure lopende is. Uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt voorts dat verweerder wel degelijk oog heeft gehad voor het hoger belang van de kinderen. Verzoeker benadrukt het belang van de kinderen om in hun cruciale jaren te kunnen opgroeien met hun vader, doch hij gaat niet in op de pertinente overwegingen in de eerste bestreden beslissing dat zijn strafrechtelijk parcours getuigt van weinig verantwoordelijkheid ten aanzien van de kinderen en dat hij met geen enkel van deze kinderen samenwoont. Verzoeker verbleef jarenlang in detentie, waarbij de kinderen slechts sporadisch of niet op bezoek zijn gekomen. Er blijkt niet dat de moeders van zijn kinderen niet in staat waren om de belangen van de kinderen te behartigen, in afwezigheid van verzoeker en verzoeker toont niet aan dat zijn aanwezigheid in dit verband toch vereist is. Verzoeker die – het weze herhaald – niet is ingegaan op de in punt 1.9. bedoelde brief van verweerder van 2 december 2021 om relevante elementen aan te voeren, bracht geen enkel concreet element aan

waaruit blijkt dat hij zelf oog had voor het belang van “*Het(de) kind(eren) van betrokkene [...] geboren in 2005 (en mogelijks 2009, 2015 en 2016)*” alvorens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Verzoeker benadrukt maandelijkse onderhoudsbijdragen voor C.A.E.C. en C.A.L.A. maar dit bewijs wordt voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegd en lag dus niet voor alvorens verweerder het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gaf en kan dus de door verweerder gemaakte balans waarbij hij de openbare orde zwaarder laat doorwegen dan de elementen die verzoekers persoonlijke situatie kenmerken, niet aan het wankelen brengen. Verzoeker kan trouwens zijn financiële bijdrage aan de ontwikkeling van de kinderen ook verderzetten vanuit zijn herkomstland. De Raad wijst ook nog op rechtspraak van het EHRM die stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel in gezinsverband samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Deze mogelijkheden van contact werden ook in het bevel om het grondgebied te verlaten geopperd. Verzoeker toont niet aan dat deze alternatieve contactmogelijkheden niet mogelijk zouden zijn, noch dat deze mogelijkheden niet zouden tegemoetkomen aan de belangen van de kinderen. Hij acht de mogelijkheid tot contact via sociale media, en het arrest van het EHRM waarnaar wordt verwezen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet relevant voor zijn zaak doch deze loutere overtuiging maakt nog niet dat dit zo is. In de situatie waarin zijn aanwezigheid in het leven van zijn kinderen reeds beperkt is – wegens zijn detentie, het gebrek aan samenwoning en het allesomvattend gebrek aan concrete bewijzen van een hechte emotionele band – toont verzoeker niet aan dat het in strijd zou zijn met de belangen van de kinderen om te wijzen op de alternatieve contactmogelijkheden tussen hen en verzoeker. De overtuiging van verzoeker dat hij zijn strafrechtelijk verleden achter zich zou hebben gelaten en de zelfverklaarde duurzame verankerings met zijn gezin – waarvan evenwel geen concreet bewijs voorligt – brengt het bevel om het grondgebied te verlaten niet aan het wankelen. Waar verzoeker benadrukt dat er thans een aanvraag gezinshereniging lopende is met zijn minderjarige zoon L.A., herinnert de Raad eraan dat dit dateert van na de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Alleszins is het zo dat indien het bestuur alsnog van oordeel zou zijn dat verzoeker op het Belgisch grondgebied vermag te blijven in functie van zijn minderjarige Belgische zoon, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten minstens als impliciet opgeheven zal dienen te worden beschouwd. Op basis van de gegevens waarover verweerder beschikte bij het treffen van de thans bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad de beoordeling van verweerder, dat het gezinsleven met de kinderen een bevel niet verhindert, evenwel niet strijdig met artikel 8 van het EVRM noch met het hoger belang van het kind achten. Door op algemene wijze te verwijzen naar het hoger belang van het kind en het recht op het gezinsleven, toont verzoeker niet aan dat in de door verweerder gedane afweging niet alle relevante hem bekende factoren werden betrokken of dat het bestreden bevel niet zou getuigen van een fair balance tussen verzoekers persoonlijke en familiale belangen en het algemeen belang dat bestaat uit de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat verweerder het hoger belang van het kind, vervat in artikel 8 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag heeft miskend.

3.17. Voor wat betreft de overige in artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen, met name de duur van het verblijf, leeftijd, gezondheidstoestand, economische situatie, integratie en de mate van bindingen met het herkomstland, leest de Raad het volgende in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten:

“[...] Betrokkene heeft geen elementen aangebracht, en er blijken geen elementen uit het geheel van zijn administratief dossier, met betrekking tot zijn gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van zijn familieleden, die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Gezien betrokkene geen gevolg gaf aan de opgestuurde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, geeft hij de Dienst Vreemdelingenzaken geen kans hier meer zicht op te krijgen. Hierdoor is er dan ook geen inmenging in het kader van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) voor medische redenen. Nergens uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat een terugkeer naar Ecuador voor enige andere redenen een risico op schending van het artikel 3 van het EVRM zou inhouden (...). Betrokkene is een eerste keer aangekomen in België op 24/01/2002. Hij was toen ongeveer 21 jaar oud. Betrokkene verbleef toen illegaal in het land. Betrokkene werd door de Politie van Deurne geverbaliseerd wegens verkrachting van een minderjarige tussen 14 en 16 jaar. Op 13/02/2003 werd betrokkene gerepatriëerd. Uit het geheel van zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2005 terug in België was. Op dat moment was betrokkene ongeveer 24 jaar oud. Momenteel is betrokkene ongeveer 40 jaar.

Dat betekent dat betrokkene ongeveer 16 jaar in België verblijft. Gedurende deze periode verbleef betrokkene echter in detentie van 07/03/2009 tot 22/05/2009, van 06/02/2015 tot 18/12/2015, van 24/12/2016 tot 29/12/2016 en van 04/12/2017 tot 28/12/2020. In totaal verbleef betrokkene dus al 1.516 dagen, of meer dan 4 jaar. in detentie.

Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat betrokkene sinds 08/07/2019 tewerkgesteld is op basis van een contract van onbepaalde duur voor Aralea VZW. De enige andere langdurige tewerkstelling die betrokkene had gedurende de periode dat hij in België verbleef, was deze voor Altrad Services NV, tussen 09/08/2010 en 12/09/2014. Overwegende dat betrokkene in het verleden vooral tewerkgesteld was op basis van interimarbeid of tijdelijke contracten. Zo was betrokkene van 03/09/2007 tot 28/09/2007 tewerkgesteld voor Xervon GMBH Bu Ent, deed betrokkene op regelmatige wijze interimarbeid voor Jobmatch NV tussen 19/09/2009 en 30/11/2009 en voor Konvert Interim Vlaanderen NV tussen 20/01/2016 en 11/02/2016, was betrokkene drie dagen werkzaam voor Flexpoint BVBA tussen 03/07/2010 en 05/07/2010, was betrokkene één dag werkzaam op 23/09/2016 voor Logisport NV en was hij tussen 01/05/2017 en 30/09/2017 werkzaam voor het stadsbestuur van Antwerpen. Aangezien aan dergelijke contracten echter op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever is de stabiliteit en de regelmatigheid van dergelijke bestaansmiddelen allerm minst aangetoond. Interimarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel.

Overwegende dat uit een consultatie van het gevangenisdossier van betrokkene blijkt dat hij op regelmatige wijze bezoek kreeg van vrienden. Logischerwijze kunnen we er dus vanuit gaan dat hij vrienden maakte tijdens zijn verblijf in België. Het is begrijpelijk dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks blijkt echter dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De contacten met zijn vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft, onderhouden worden.

Er kan daarenboven niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Ecuador alwaar hij geboren en opgegroeid is, zeker gezien het feit dat een groot deel van zijn leven er afspeelde. Er kan aangenomen worden dat betrokkene er nog familie en kennissen heeft, hoewel hij de Dienst Vreemdelingenzaken geen kans biedt hier zicht op te krijgen gezien hij geen gevolg gaf aan de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht. Eventuele familieleden kunnen betrokkene mogelijks helpen bij zijn herintegratie aldaar. Er kan eveneens vanuit worden gegaan dat betrokkene nog steeds de Spaanse taal spreekt, kan lezen en kan schrijven. Betrokkene verbleef namelijk in Ecuador tot de leeftijd van 21 jaar. Hoe dan ook laat zijn leeftijd toe te veronderstellen dat hij in staat is om op zelfstandige basis zijn leven in Ecuador opnieuw op te bouwen, zijn banden met zijn geboorteland terug aan te sterken en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

Er liggen geen stukken voor dat betrokkene in Ecuador, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. De werkervaring die betrokkene in België opgedaan heeft, kan alleen maar in zijn voordeel werken bij het vinden van een job elders.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt betrokkene geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12/01/2021). Zelfs indien de integratie - door het verblijf in België - in Ecuador wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21/10/2020, §55).

De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt in ieder geval zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

3.18. Voorgaande overwegingen getuigen van een gedegen en individuele afweging van verzoekers persoonlijke situatie zoals gekend door verweerder. Zo heeft verweerder verzoekers verblijfsduur in België betrokken in de afweging, doch geoordeeld dat deze – gelet op de omstandigheden van de zaak – de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten omwille van redenen van openbare orde niet verhindert. Hierbij werd erop gewezen dat verzoeker een niet-verwaarloosbaar gedeelte van zijn verblijf alhier heeft doorgebracht in detentie. Verder werd uitdrukkelijk erkend dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen van verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf alhier – waaruit redelijkerwijs banden met België voortvloeien –, doch dat er hiervoor geen onoverkomelijke obstakels aannemelijk worden gemaakt. Verweerder maakt hierbij uitgebreide redelijke veronderstellingen die een herintegratie in Ecuador kunnen bewerkstelligen. Verweerder merkt hier opnieuw op pertinente wijze op dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan zijn in punt 1.9. bedoelde brief van 21 december 2021 waarin verzoeker werd uitgenodigd elementen die zijn zaak kenmerken mee te delen aan verweerder. Door thans in zijn verzoekschrift te poneren dat hij geen belangen meer heeft in Ecuador en met dit land geen enkele band

meer heeft, met uitzondering van zijn nationaliteit, kan verzoeker de door verweerder gemaakte overwegingen inzake een herintegratie in Ecuador niet aan het wankelen brengen. Verzoeker benadrukt voorts zijn langdurig verblijf, zijn integratie, alsook zijn vrienden en zijn sociale en culturele banden alhier en poneert dat hij *“ondertussen”* perfect Nederlands spreekt, maar met dit alles brengt hij de door verweerder gedane afweging *“Het is begrijpelijk dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier afspeelde. Uit niks blijkt echter dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De contacten met zijn vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft, onderhouden worden”* evenmin aan het wankelen. Wat betreft verzoekers leeftijd heeft verweerder hieraan wel degelijk aandacht besteed in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft namelijk uitdrukkelijk gesteld: *“Hoe dan ook laat zijn leeftijd toe te veronderstellen dat hij in staat is om op zelfstandige basis zijn leven in Ecuador opnieuw op te bouwen, zijn banden met zijn geboorteland terug aan te sterken en er in zijn levensonderhoud te voorzien.”* Verzoeker toont niet aan dat zijn leeftijd een zodanig bijzondere omstandigheid inhoudt, dat hieraan bijkomende overwegingen dienden te worden gewijd. In zoverre verzoeker met zijn leeftijd wil benadrukken dat *“iedereen in zijn jeugd al eens een misstap kan doen”* en zijn strafrechtelijk verleden aldus lijkt te willen klasseren als een jeugdzonde, gaat hij hiermee voorbij aan de realiteit van zijn strafrechtelijk parcours. Dit parcours kende weliswaar een aanvang in zijn jeugd, doch zijn laatste veroordeling heeft betrekking op feiten die hij pleegde als 36-jarige. Verzoekers omvangrijk strafrechtelijk verleden kan dan ook niet zomaar worden opzijgeschoven als een jeugdzonde. Verweerder stelde terecht dat verzoeker *“in totaal als 40-jarige reeds veroordeeld [werd] tot 62 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt om meer dan 5 jaren gevangenisstraf”*.

3.19. De Raad concludeert dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze of in strijd met de door verzoeker aangehaalde bepalingen heeft vastgesteld dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt en dat hem op deze grond een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Evenmin heeft verzoeker aangetoond dat verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden met de elementen die zijn zaak kenmerken en waarvan verweerder op de hoogte was. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de door verweerder gedane beoordeling geen blijkt geeft van een fair balance tussen verzoekers privé- en familiale belangen, m.i.v. het hoger belang van de kinderen, enerzijds en de belangen van de Belgische staat ter vrijwaring van de openbare orde anderzijds.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. Dit heeft als gevolg dat de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, overeind blijft.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing: het inreisverbod van tien jaar

3.20. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, van de artikelen 44nonies en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“EERSTE MIDDEL: [...]

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 44nonies Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

Eerste onderdeel,

Artikel 44nonies, lid 2 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de burger van de Unie of een familielid 'een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid'.

De bestreden beslissing stelt:

“De gedragingen die aan zijn strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die betrokkene kan doen gelden.”

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 5jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

- Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden

De motivering draait immers in essentie om de veroordelingen van 22.05.2009, 08.05.2015, 08.11.2017 en 28.02.2018.

Verzoeker kan niet begrijpen dat deze motivering bijna vier jaar na de laatste veroordeling pas gevonden wordt. Te meer nu verzoeker zich 2017 aan geen enkel laakbaar feit meer heeft geschuldigd gemaakt en de desbetreffende straffen is ondergaan.

Wat meer is, is het gegeven dat verzoeker zijn leven sindsdien tracht te beteren. Dit onder andere door sinds 29.04.2020 tot de procedure Collectieve schuldenregeling toegelaten te zijn. Verzoeker is ondertussen aldus bijna twee jaar al zijn schuldeisers pons-pons gewijs aan het terugbetalen.

Verzoeker betaalt ondertussen ook al enkele jaren onderhoudsbijdragen voor E. en L.. Dit gegeven blijkt onomstotelijk uit de lezing van stuk 5.

Verzoeker heeft nog verder in deze lijn de moeder van zijn drie andere kinderen, Y., R. en I. gedagvaard teneinde zijn vaderschap juridisch te laten vaststellen. Dit ook zodat hij onderhoudsbijdragen kan voldoen voor deze kinderen.

In ieder geval blijkt tevens uit de bestreden beslissing dat Y., R. en I. tevens zijn kinderen zijn. Zo kwam Y. hem minstens 14 keer bezoeken tijdens zijn detentie.

In deze dient aldus benadrukt te worden dat de laatste feiten, waarvoor verzoeker veroordeeld werd, dateren van mei 2017, ondertussen bijna vijf jaar geleden.

Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit feiten die gedateerd zijn zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene zoals hij vandaag is.

Verzoeker wenst uiteraard geen afbreuk te doen aan de feiten maar wenst in deze wel te benadrukken dat de laatste feiten waarvoor hij veroordeeld werd ondertussen dateren van bijna vijf jaar geleden.

Verzoeker kan dan ook moeilijk begrijpen dat verwerende partij pas vijf jaar na de laatste feiten is overgegaan tot zowel intrekking van verblijf als het opleggen van het inreisverbod van tien jaar.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

Artikel 44nonies Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

-geen proportionaliteitsafweging

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 10 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als motief de veroordelingen van 22.05.2009, 08.05.2015, 08.11.2017 en 28.02.2018.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ondertussen door het verloop van meerdere jaren in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; de laatste feiten dateren ondertussen van bijna vijf jaar geleden; verzoeker is weldegelijk de vader van twee Belgische kinderen; verzoeker is nog verder in deze lijn tevens vader van drie kinderen die als nationaliteit Ecuador hebben maar wel over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikken; verzoeker is sinds 29.04.2020 toegelaten tot de procedure Collectieve schuldenregeling teneinde al zijn schuldeisers af te betalen; verzoeker betaalt al geruime tijd maandelijkse onderhoudsbijdragen voor zowel E. als voor A....

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van vijf minderjarige kinderen in België en het gegeven dat de laatste feiten ondertussen dateren van meer dan vijf jaar geleden.

- een inreisverbod met een duurtijd van 10 jaar.

Er kan een inreisverbod van vijf jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit vijf jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 10 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het verleden van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van vijf jaar; het is slechts in het uitzonderlijk geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid' dat van die termijn kan worden afgeweken.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 10 jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van het verleden van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Temeer nu verzoeker sinds 2017 geen feiten meer gepleegd heeft en zijn leven ondertussen gebeterd heeft en het motief dat hij een gevaar voor de openbare orde zou zijn, pas vier jaar na zijn laatste veroordeling gevonden blijkt te zijn.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

Verder is er geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd zijn focus gelegd heeft op zijn gezins- en familielevens. Dit door onder andere reeds geruime tijd maandelijkse onderhoudsbijdragen te voldoen voor zowel E. als voor A..

Zo startte verzoeker in tempore non suspecto, met name op 11.08.2021, zijn dossier vaststelling vaderschap op betreffende drie van zijn vijf minderjarige kinderen.

Er is daarnaast ook geen rekening gehouden met het feit dat er geen concrete aanleiding voorhanden is die tot het nemen van het inreisverbod heeft geleid. De bestreden beslissing haalt immers enkel elementen aan die zich situeren in de tijdsperiode 2009-2017. Er worden geen elementen aangehaald die zich situeren in 2018, 2019, 2020, 2021 en 2022.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

In ieder geval dient uitdrukkelijk benadrukt dat verwerende partij pas vier jaar na de laatste veroordeling is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Door dit gegeven doet verwerende partij zelf afbreuk aan het gegeven dat er nog sprake zou kunnen zijn van een “actueel gevaar voor de openbare orde”.

Indien verzoeker immers effectief een “actueel gevaar voor de openbare orde” zou belichamen, kan er minstens verwacht worden dat er op relatief korte termijn na de laatste veroordeling stappen genomen worden door verwerende partij.

Nu verwerende partij ruim vier jaar tussen de laatste veroordeling en het nemen van de bestreden beslissing heeft gelaten, geeft ze zelf aan dat er in feite geen sprake kan zijn van een actueel karakter.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip ‘openbare orde’, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat de laatste feiten dateren van bijna vijf jaar geleden, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden als feitelijk argumenten de veroordelingen van 22.05.2009, 08.05.2015, 08.11.2017 en 28.02.2018 aangegeven.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt nu de laatste feiten dateren van bijna vijf jaar geleden.

Verzoeker heeft immers ondertussen al aangetoond dat hij niet de neiging heeft zijn laakbaar gedrag van uit het verleden verder te zetten. Integendeel is verzoeker reeds geruime tijd zijn leven ernstig aan het beteren. Dit door onder andere onder begeleiding van de procedure Collectieve schuldenregeling al zijn schuldeisers terug te betalen, door onderhoudsbijdragen voor E. en L. te betalen,

Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing is in strijd met artikel 44nonies Vreemdelingenwet.

TWEEDE MIDDEL: [...]

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidsstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C- 482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

Eerste onderdeel

In casu

Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op vier veroordelingen.

De feiten waarop de laatste veroordeling betrekking heeft dateren van mei 2017.

De veroordelingen an sich noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist.

Wel wenst verzoeker de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde. Dit temeer dit argument pas vier jaar na de laatste veroordeling gevonden blijkt te zijn.

Verzoeker is vader van vijf minderjarige kinderen:

[...]

Verzoeker heeft ondertussen zijn gevangenisstraffen ondergaan en is thans al zijn schulden aan het afbetalen.

Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn kinderen en realiseerde zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht.

Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef.

De laatste veroordeling van verzoeker dateert van 28.02.2018 en is dan ook nog moeilijk recent te noemen, nu de feiten die hieraan ten grondslag liggen immers dateren van mei 2017. Verzoeker heeft zich na deze veroordeling niet opnieuw schuldig gemaakt aan dergelijke feiten, noch aan andere strafbare feiten. Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht.

Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Verzoeker vertoont dan ook geen neiging dat hij zijn laakbaar gedrag van in het verleden zal verderzetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de kinderen van verzoeker hem tot 14 keer toe bezocht hebben in de gevangenis.

Verzoeker heeft zich sinds mei 2017 niet meer schuldig gemaakt aan strafbare feiten. Verzoeker heeft immers lessen getrokken uit zijn voorgaande veroordelingen. Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. (infra) Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde.

- de minderjarige kinderen

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu is er onbetwistbaar sprake van een gezinsleven, gelet op de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

Artikel 3 IVRK bepaalt het volgende:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Artikel 24 van het Handvest waarborgt de rechten van het kind:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikel 51 legt aan verwerende partij de verplichting op om de in het Handvest vervatte rechten en waarborgen te eerbiedigen:

"1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigd de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.”

Uit voornoemde bepalingen, i.c. artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het IVRK volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt aldus.

De bestreden beslissing stelt in deze dat “moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat stelt in nauw contact te blijven met zijn kinderen”.

Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij stelt dat verzoeker zijn gezinsleven met de kinderen zou kunnen uitoefenen via moderne communicatiemiddelen. Verwerende partij verwijst hiervoor naar het arrest van het EHRM 26.06.2014 nr. 71398/12 ME v. Zweden.

Hoewel het Europees Hof voor de rechten van de mens voor de eerste keer aanvaard heeft dat een gezinsleven kan uitgeoefend worden via sociale media in een arrest van 26 juni 2014 inzake M.E./Zweden, is onderhavige zaak niet te vergelijken met deze van vermeld arrest. Het ging daar om 2 echtgenoten die zeer tijdelijk van mekaar gescheiden zouden worden, de tijd nodig opdat de vreemdeling in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging zou indienen. Dat zijn volledig andere omstandigheden dan in onderhavige zaak. Deze motivering getuigt dan ook van een ernstige onzorgvuldigheid.

Deze motivering is niet ernstig. De minderjarige kinderen zouden in deze cruciale jaren moeten opgroeien zonder hun vader. Het motief mist elke redelijkheid.

Verder verwijst de bestreden beslissing in het kader van artikel 8 EVRM nogmaals naar het verleden van verzoeker. Verzoeker heeft dit leven achter zich gelaten en het recht op gezinsleven kan niet geminimaliseerd worden met verwijzing naar feiten uit 2017 en daarvoor.

Er is in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake van een duurzame verankering in België daar waar hij ondertussen ouder is van vijf minderjarige kinderen.

Dit alles vormt een beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zonder het laakbaar karakter van de gepleegde feiten te minimaliseren, dient anderzijds opgemerkt te worden dat de laatste feiten dateren van mei 2017 en dat verzoeker zich sedertdien niet meer schuldig heeft gemaakt aan gelijkaardige feiten als diegene waarvoor hij in het verleden veroordeeld is geworden.

In casu heeft de verwerende partij op onrechtmatige wijze een inreisverbod van 10 jaar opgelegd nu deze beslissing niet opweegt tegen het recht van verzoeker op een privé- en gezinsleven met zijn vijf minderjarige kinderen.

Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten, de zwaarwichtigheid van de veroordelingen en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker en in het bijzonder die van zijn minderjarige kinderen, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet superieur worden gesteld.

Verzoeker heeft reeds in de gevangenis beseft dat hij het ernstig betreurt fysiek gescheiden te moeten leven van zijn kinderen en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich hebbe gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Verzoeker draagt de gevolgen van zijn veroordelingen en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker en zijn kinderen hun gezinsleven wel zou kunnen bestendigen via moderne communicatiemiddelen.

Hoewel de adaptatiecapaciteit van de minderjarige kinderen van verzoeker in tijd en ruimte aanzienlijk is, wil dit uiteraard niet zeggen dat een scheiding van een ouder geen repercussies voor een kind van deze leeftijden met zich brengt.

Het behoeft dan ook geen betoog dat de fysieke nabijheid van ouders voor minderjarige kinderen onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling.

Door vervolgens letterlijk te besluiten dat:

“Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”

kwijt verwerende partij zich op onvoldoende wijze van haar taak om in concreto de verschillende individuele belangen die spelen af te wegen ten aanzien van het algemeen belang daar waar zij geheel voorbij gaat aan het feit dat het louter vaststellen van een bedreiging voor de openbare orde niet volstaat maar dat zij tevens dient te onderzoeken of de bescherming hiervan in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er is, gelet op de feitelijkheden, immers geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij slaagt er met andere woorden niet in om de proportionaliteitstoets waaromtrent het EHRM de criteria heeft geformuleerd waardoor de nationale overheden zich dienen te laten leiden op een correcte wijze uit te voeren.

Immers, door derwijze te oordelen en te motiveren,

- terwijl zijn kinderen tussen de 3 en 16 jaar oud zijn, wat met zich brengt dat verzoeker en zijn minderjarige kinderen een hechte en affectieve band met elkaar hebben ontwikkeld,*
- terwijl de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, dateren van 2017 en daarvoor*

Doch, er moet worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze gegevens meege-speeld hebben in de overwegingen en afwegingen die verwerende partij heeft gemaakt, hetgeen zij nochtans behoorde te doen, kan men niet anders dan ertoe besluiten dat verwerende partij geen evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, inzonderheid het hoger belang van de kinderen.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een een inreisverbod met een duurtijd van 10 jaar op te leggen.

In ieder geval wenst verzoeker in deze te benadrukken dat verwerende partij zich ernstig schuldig heeft gemaakt aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat C.A.L.A. een kind is van verzoeker.

Dit nu verzoeker in tempore non suspecto een aanvraag gezinshereniging met zijn zoon L. opgestart heeft en hiertoe op 22.02.2022 een bijlage 19ter mocht ontvangen waarin het volgende te lezen valt (stuk 6):

“heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen in zijn hoedanigheid van: Gezinshereniging met een Belg die geen gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer - Ascendant van [...]”

Verwerende partij spreekt in de bestreden beslissing over L. als de “veronderstelde zoon” van verzoeker. Dit getuigt, gelet op het bovenstaande, van een ernstige onzorgvuldigheid.

Tevens schendt verwerende partij met haar beslissing de belangen van het kind en bijgevolg de bepalingen die hieraan bescherming bieden, zoals vervat in het Handvest en het IVRK.

Het middel is gegrond.”

3.21. Wat betreft de in de middelen aangevoerde schending van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag en het in het betoog aangehaalde artikel 51 van het Handvest, wijst de Raad erop dat elke uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop deze bepalingen zijn geschonden. Deze onderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.22. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd getroffen op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

3.23. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.3. De Raad merkt op dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod tevens is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, omdat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aantoont voor de openbare orde. Er wordt hierbij in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift concreet gemotiveerd op grond waarvan verweerder tot deze vaststelling komt. Zo verwijst verweerder naar de ernst van de feiten, het herhaald karakter en de bijzondere gewelddadigheid ervan, zich baserend op vier veroordelingen waarbij in drie ervan wordt vastgesteld dat verzoeker zich bevindt in een staat van wettelijke herhaling en waarbij in de vierde en laatste veroordeling in februari 2018 kan worden gelezen: *“Beklaagde blijft hardleers en trekt geen lessen uit voorgaande veroordelingen.”* Verweerder stelt uitdrukkelijk: *“Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om zich aan de geldende wetten te houden. Ondanks zijn relatief jonge leeftijd werd hij niet minder dan 4 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten. Betrokkene werd in totaal als 40-jarige reeds veroordeeld tot 62 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 5 jaren gevangenisstraf. Uit het strafrechtelijk dossier blijkt dat de feiten zwaarwichtig zijn en indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Overwegende dat uit zijn strafrechtelijke veroordelingen een buitensporige gewelddadigheid blijkt. (...) De gedragingen die aan zijn strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. (...) Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.”*

3.24. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet legt verweerder voorts niet op ook elementen aan te duiden waaruit blijkt dat verzoeker ook een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Tevens wordt voorzien in een motivering over de geldingsduur van het inreisverbod. Zo kan in de tweede bestreden beslissing, na een reeks afwegingen over elementen die verzoekers zaak kenmerken, m.i.v. zijn persoonlijke en familiale belangen, duidelijk worden gelezen: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u minstens één minderjarig kind (en mogelijks vier minderjarige kinderen) heeft in België.”* De formele motiveringsplicht reikt niet zo ver als zou verweerder moeten specificeren waarom voor een termijn van tien jaar werd gekozen en niet bijvoorbeeld negen jaar. Het volstaat dat de motivering blijkt geeft van een individuele beoordeling van de elementen die verzoekers zaak kenmerken, quod in casu. De Raad stipt hierbij nogmaals aan dat verzoeker niet is ingegaan op de in punt 1.9. vermelde brief en dus in gebreke is gebleven elementen aan te voeren die het opleggen van een inreisverbod voor een duur van tien jaar hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoeker kennis heeft van de motieven van het inreisverbod, omdat hij *“de specifieke motiveringen [betwist]”*, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Het onderzoek van de inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.25. Voor wat betreft de draagwijdte van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.4.

3.26. Uit een eenvoudige lezing van het inreisverbod blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle voor hem kenbare omstandigheden van verzoekers zaak en dat hij deze heeft betrokken in zijn belangenafweging. Van een automatische toepassing van een termijn van tien jaar zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift is dan ook geen sprake. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn betoog dat het gaat *“om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn”* naar een openlijke mededeling door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken *“tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen”*, doch dit betreft niet meer dan een loutere bewering die ook niet nader wordt uitgewerkt.

3.27. Waar verzoeker opwerpt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden – de laatste strafrechtelijke feiten dateren van 2017, de laatste veroordeling dateert van 2018, hij heeft schuldinzicht en betaalt zijn schulden af, hij heeft zijn focus verlegd naar zijn gezins- en familieleven, hij betaalt immers onderhoudsgelden voor 2 kinderen, hij is immers bezig, en dit in tempore non suspecto, zijn vaderschap voor drie kinderen juridisch te laten vaststellen, één van zijn kinderen kwam hem tot veertien keer bezoeken tijdens zijn detentie –, herhaalt de Raad het gestelde in de punten 3.13. tot en met 3.16. De motieven in het inreisverbod die verweerder leiden tot de conclusie dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, zijn gelijklopend met de motieven in het bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan met betrekking tot de omstandigheden waarmee volgens verzoeker geen rekening werd gehouden, worden verwezen naar wat in het kader van verzoekers kritiek op de eerste bestreden beslissing reeds werd uiteengezet hierover. De Raad benadrukt hierbij nog eens dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de in punt 1.9. bedoelde brief van verweerder en dat hij verweerder niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarop hij thans de nadruk legt maar waarvan hij verweerder niet op de hoogte heeft gebracht. Verzoeker kan ten slotte bezwaarlijk gewag maken van het opstarten van een vaderschapsprocedure voor drie kinderen *“in tempore non suspecto”* op 4 november 2021 daar waar verweerder op 1 september 2021 een beslissing trof tot beëindiging van het verblijf omdat verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

3.28. Verzoeker benadrukt voorts in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag zijn familiaal leven met zijn minderjarige Belgische en verblijfsgerechtigde kinderen en hun hoger belang. Hij stelt vader te zijn van vijf minderjarige kinderen, waarbij hij reeds geruime tijd de focus legt op dit gezinsleven. Verzoeker verwijst naar de onderhoudsgelden die hij reeds betaalt voor E. en L.A., evenals naar het aanhangig gemaakte dossier om zijn vaderschap van de andere drie kinderen te laten vaststellen. Verzoeker benadrukt het hoger belang van deze kinderen om in de fysieke nabijheid van hun vader op te groeien, waarbij dergelijks niet kan worden opgevangen door louter contact via moderne communicatiemiddelen. Ook verwijst hij naar de hangende aanvraag gezinshereniging met zijn Belgisch kind L.A. Ook voor dit alles kan de Raad verwijzen naar wat reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten, meer bepaald in de punten 3.15. en 3.16. Ook in de context van een inreisverbod kon verweerder terecht stellen dat er in de voorliggende omstandigheden – waarbij de aanwezigheid van verzoeker in de levens van zijn kinderen reeds geruime tijd beperkt is, hij niet samenwoont bij zijn kinderen en er ook geen bewijzen voorliggen waaruit een regelmatig contact blijkt – van kan worden uitgegaan dat het contact kan worden onderhouden door moderne communicatiemiddelen, desgevallend aangevuld met periodieke bezoeken van zijn kinderen aan zijn verblijfplaats. Verzoeker toont niet aan dat dit, gelet op de voorliggende omstandigheden, een disproportionele afweging van de belangen van de kinderen inhoudt. Uit niets blijkt dat er sprake is van hechte en affectieve banden van verzoeker met zijn kinderen, laat staan van regelmatige contacten. Waar verzoeker wijst op de hangende aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische zoon, L.A., benadrukt de Raad nogmaals dat de bijlage 19ter dateert van na de totstandkoming van het inreisverbod. Bovendien wijst de Raad er ook in dit verband op dat, indien het bestuur van oordeel is dat verzoeker in functie van zijn minderjarige zoon L.A. alhier een verblijfsrecht kan krijgen, het inreisverbod minstens als impliciet opgeheven zal dienen te worden beschouwd. Het louter indienen van een aanvraag gezinshereniging tast het bestaan van huidig inreisverbod evenwel niet aan.

3.29 Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, disproportioneel of in strijd met artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, is overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar. Er werd wel degelijk concreet gemotiveerd waarom verzoekers persoonlijke gedragingen een ernstig gevaar voor de openbare orde inhouden. Ook werd concreet gemotiveerd aangaande de individuele omstandigheden van verzoeker, in het bijzonder wat betreft het

familiaal leven met zijn kinderen. Verzoeker toont niet dat aan verweerder heeft verzuimd rekening te houden met de door hem gekende elementen of dat hij in gebreke is gebleven hieraan voldoende belang te hechten. De loutere overtuiging van verzoeker dat het inreisverbod van tien jaar volstrekt onredelijk en disproportioneel is omdat het niet opweegt tegen zijn recht op een gezinsleven met “zijn” vijf minderjarige kinderen, volstaat niet om deze beslissing aan het wankelen te brengen.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. Dit leidt tot de vaststelling dat de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, overeind blijft.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd in de zaak met rolnummer X. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij in de zaak met rolnummer X

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA